Det, der bestaar.

Vor Guds Ord bestaar evindelig, (Es. 40, 8).

Et mærkeligt Forhør.

Nogle af Farisæerne sagde: „Dette Menneske er ikke fra Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten." Andre sagde: „Hvorledes kan et syndigt Menneske gøre saadanne Tegn?" Og der var Splid imellem dem. Joh. 9, 16.

Læs Joh. 9, 13—23.

Vi saa sidst, at der blandt dem, der var vante til at se den blindfødte som Tigger, var delte Meninger, om det virkelig var ham, der nu saa, eller det var en anden, der lignede ham; men Mandens Erklæring: „Det er mig", afgjorde den Sag.

Det Affnit, vi har for os denne Gang, begynder med at sige: „De føre ham, som før var blind, til Farisæerne."

Det synes ikke at være Evangelisten om at gøre at opklare, hvorfor de førte ham til Farisæerne, men derimod at paavise Farisæernes Forhold til Jesus i denne Sag.

Det første, Johannes videre siger, er, at „det var Sabbat den Dag, da Jesus gjorde Dyndet og aabnede hans Øjne."

Farisæerne begynder straks Forhør, angaaende hvorledes han var bleven seende, og den helbredede svarer: „Han lagde Dynd paa mine Øjne, og jeg toede mig, og jeg ser."

Her foreligger to Kendsgerninger, den ene er, at Manden, der var blind fra Fødselen, nu ser, den anden, at han var bleven helbredet paa en Sabbat.

For Farisæerne er den ene Kendsgerning alt: „Dette Menneske er ikke fra Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten," slutter de.

Hos andre har den anden Kendsgerning Overvægten: „Hvorledes kan et syndigt Menneske gøre saadanne Tegn?" spørger de.

Dette Spørgsmaal havde Vægt, det kunde ikke uden videre afvises. Kunde det virkelig tænkes muligt, at Guds Kraft til at helbrede stod til syndige Menneskers, Sabbatsbryderes, Raadighed?

Nej, og atter nej; det havde Farisæerne ogsaa en Følelse af. De er atter stillet over for et Tilfælde, hvor de enten maa indrømme Sandheden eller — forhærde sig.

Men de maa prøve en anden Udvej. De spørger atter den helbredede: „Hvad siger du om ham, efterdi han har aabnet dine Øjne?" Han svarer: „Han er en Profet" altsaa netop en Guds Udsending. Manden havde endnu ingen Forudfætning for at kunne kende Jesus som Kristus eller Guds Søn (se V. 35—36).

Nok en Hævdelse af, at det Tegn, der var sket, var Bevis for, at Jesus var fra Gud, og Gud var med ham.

Men kan der ikke tænkes en anden Mulighed — at Blindheden var Iøjet som en Undskyldning for Tiggeriet?

Saadan tænker Farisæerne og indkalder derfor den unge Mands Forældre og spørger dem: „Er denne eders Søn, om hvem I sige, at han var født blind? Hvorledes er han da nu seende?"

Forældrene svarer: „Vi vide, at denne er vor Søn, og at han var født blind. Men hvorledes han nu er bleven seende, vide vi ikke, og hvem der har aabnet hans Øjne, vide vi ikke heller."

I Stedet for at opnaa at afkræfte det skete Tegn faar det bekræftet. Forældrene svarer saa langt, som de var personlige Vidner — at det var deres Søn, og at han var blind fra Fødselen af.

Længere svarer Forældrene ikke, skønt man faar Indtryk af, at Sønnen — som naturligt var — har fortalt dem, hvorledes han var bleven seende. Men dertil havde de jo ikke været personlige Vidner. Og saa meddeler Evangelisten den egentlige Grund til, at de ikke svarede paa Farisæernes sidste Spørgsmaal, men henviste desangaaende til Sønnen selv — de frygtede for at blive udelukket af Synagogen — Ejst i Vand.

Og med det samme oplyser Evangelisten, at Jøderne allerede var kommen overens om, at dersom nogen bekendte ham (Jesus) som Kristus, skulde han udelukkes af Synagogen.

Altsaa ser vi allerede her, at Beslutningen angaaende Jesus af Nazareth var fattet paa Forhaand, og Forhøret foretoges ikke for at bringe Sandheden for Lyset, men for om muligt at retfærdiggøre deres allerede fattede Beslutning.

Vi skal her minde om det engelske Ordsprog: „A man convinced against his will is of the same opinion still" (et Menneske overbevist imod sin Villie er fremdeles af samme Mening).

Med Hensyn til Anklagen for Sabbatsbrud møder vi her dette mærkelige, at Farisæerne synes ikke selv at slaa Lid dertil.

Det havde vel Vægt ogsaa hos dem, naar Jesus sagde: „Altsaa er det tilladt at gøre vel paa Sabbaten", særlig da de kunde tillade sig selv at drage et Faar op af en Grav om Sabbaten (Mt. 12, 11.12).

Ogsaa over for den blindfødtes Helbredelse maatte de have en Følelse af, at det, der var gjort paa Sabbaten, var noget godt.

Maa Farisæernes Eksempel tjene os til Advarsel!

Hjørnestenen lægges
til Pella Menigheds nye Kirke.

Det er med Glæde og Tak til Gud, at Pella Menighed i Omaha ser den nye Kirke rejse sig derop[aa] paa Hjørnet af 30. og Corby St. Og alle de Venner, som paa Gennemrejse standser her for at se den paabegyndte Kirke, glæder sig med os, at vi faar en smuk og rummerig Kirke paa denne dejlige Plads.

Man kunde egentlig godt sige, at Grundstenen til den nye Kirke blev lagt 8 Dage efter, at Stormen havde taget den gamle, nemlig den Aften, da Menigheden paa sit første Møde efter Tornadoen enstemmig vedtog at bygge Kirken op igen. Det var med Bæven, men i Tillid til Herrens Hjælp, at denne Beslutning blev taget, og Herren lod ikke sine Børns Tro blive beskæmmet, men hjalp langt ud over, hvad vi turde vente. Kirken er nu rejst og Murerne er i Færd med at „brick-veneer" den.

Kirkens Hjørnesten

blev nedlagt sidste Søndag, den 21. Sept. af Menighedens første Præst, Past. A. M. Andersen fra Blair. Højtideligheden begyndte med Salmen: Forsagter ej de ringe Dage, og derefter oplæste Past. Andersen Ordet hos Es. 28, 16: Derfor, saa sagde den Herre, Herre: se, jeg lægger til Grundvold i Zion en Sten, en prøvet Sten, en kostelig Hjørnesten, fast grundlagt; hvo som tror, haster ikke. Og af det ny Testament oplæstes Jesu Samtale med sine Disciple, Matth. 16, 13—18. Allerede i den gamle Pagts Dage kendte man til dette at bygge fast og solidt paa en sikker Grundvold. Der var ogsaa dengang nogle, som byggede løst — paa Sand, som Jesus taler om i sin Bjergprædiken. Der er saa meget i denne Verden, der rygges, vi saa det, da Cyklonen kom; og den Dag kommer, da mere skal ramle sammen, men noget skal bestaa: det, som er grundfæstet paa Klippen.

Da Jesus var kommen affides med sine Disciple, spurgte han dem om, hvad Menneskene sagde om ham. Meningerne var forskellige dengang, men om eet var de alle enige, han var en stor Mand. Men Peter svarer: Du er Kristus, den levende Guds Søn. Nu om Dage er der mange, der nok vil se paa Jesus som en stor Mand, et Dydsmønster, men de nægter, at han skulde være Kristus, den levende Guds Søn. Peter havde sin Mening om Jesus fra Guds hellige Ord, fra Guds Aabenbaring, og vi maa have vort Billede af Kristus fra samme Kilde: Guds eget Ord.

Hjemme i Danmark i 70erne var det moderne at sætte Kjød og Blods Aabenbaring o. s. v. den menneskelige Fornuft i Højsædet; men Gud ske Lov, der har fundet en Strømkæntring Sted hjemme. Men i dette Land, her i Omaha og andre Steder? Den kristne Kirke træder altfor meget i Baggrunden. Den Tid er kommen, da vi, som tror paa Kristus, maa arbejde „aggressivt", paagaaende. Maatte denne Kirke være et Sted, hvor der bliver bygget paa den rette Grundvold. Det er Tid at bygge Kirker paa den rette Grund, og det er Tid at bygge Livet op paa den Klippe, som staar, naar alt andet synker sammen."

Salmen: Paa Jerusalem det ny.

Assisteret af Tømrernes Formand Jessen Petersen og Murermester Borchmann nedlagde derpaa Pastor Andersen Hjørnestenen i Faderens, Sønnens og den Hellig Aands Navn.

I Hjørnestenen blev indmuret et Dokument, hvorpaa Menighedens Historie var optegnet, et Eksemplar af vort Samfunds fire Blade: Danskeren, Kirkebladet, De unges Blad og Børnebladet. Ligeledes nedlagdes et Eksemplar af Omahas ledende Dagblade, samt Skillemønt fra en Cent til en halv Dollar.

Vi sang: O, stærke Kristi, og derpaa talte Pastor Laursen, Omaha.

Pastor Laursen mindedes om det Ord, som blev oplæst ved det første Menighedsmøde efter Cyclonen, Ordet hos Nehemias 2, 20: „Gud i Himmelen, han skal lade det lykkes for os, og vi hans Tjenere, vi ville, gøre os rede og bygge." Herre[n] spørger ikke: Kan du? men [Gu]d spørger: Vil du? for han ved, at vi kan intet. Vi Mennesker kan ikke selv tage Troen, men naar vi giver Gud vor Vilje, da skænker han os Troen. Pella Menighed kunde heller ikke bygge, men de[r] vi gjorde os rede og sagde: Ja Herre, i dit Navn og med din Hjælp, saa vil vi bygge — da bygger Gud selv Kirken for os, og vi kan nu i Dag samles til denne høitidelige Hjørnestensnedlæggelse; men hvad vilde det alt hjælpe os, hvis vi saa standsede Arbejdet nu? Nej, vi maa bygge, indtil Huset er færdigt. Og ligeledes med vort Liv; hvad hjælper det os, at vi har Jesus Kristus til Hovedhjørnesten, om vi ikke bygger vort Liv op, Sten for Sten paa denne dyrebare Grundvold. Og skal vi engang have en Bolig evige i Himlen, saa maa vi bygge et aandelig Hus. Dag for Dag, indtil vi naar til Mands Modenhed, til Kristi Fuldes voksne Alder. Herren give, at vi som levende Stene maa opbygges i den Menighed, over hvilken Helvedes Porte aldrig skal faa Overhaand."

Høstideligheden, som overværedes af ca. 200 Mennesker, sluttedes med Bøn og Salmen: Jesus, som iblandt os staar.

Herren velsigne Pella Menighed og det Arbejde, som øves i denne By, at det maa lykkes, som vi sang:

Forsagter ej de ringe Dage!
Det lykkes skal, som skrevet staar:
Velsignes skal de Hænder svage,
som lagde Grund med bange Kaar.

Anders Jørgensen.

En Tur til Oaks, Okla.

Bedre sent end aldrig, siger et gammelt Ord. Snart er fem Maaneder hengaaet, siden Kirken i Oaks, Okla., blev indviet. Den blev indviet den 4. Maj d. a. Det kneb med at faa en Embedsbroder med derned paa Grund af Missionsmøder og meget Arbejde. Til sidst lovede Past. John Risdahl, Wahoo, Nebr., at tage med derned. Den anden Maj mødtes vi i Omaha.

Omaha.

Hvem kan glemme Omaha? I Særdeleshed os, som faa Herrens forfærdelige Gerninger efter den uforglemmelige, rasende Storm — saa, hvorledes Husene var splintrede og kastede mellem hverandre. Et Under, at ikke mange flere Mennesker blev dræbt.

Hvilken Vækkelsesprædiken for os alle, der manende siger til os: „Bestik dit Hus, thi du skal dø!" Men der er mere, som gør, at Omaha er uforglemmelig især for Nedskriveren af disse Linier. Den gamle „Pella"-Kirke og Præstehjemmet med de mange uforglemmelige Øjeblikke og herlige Minder. O! saa vemodigt at se det hele ligge søndersplittet; men Gud ved, hvad han gør, og alt, hvad han gør, det er vel gjort.

Nu efter et Tidsrums Forløb staar der snart igen inden for Pella Menigheds Grænser en dejlig Kirke og et hyggeligt Præstehjem. Det ejendommelige ved denne Kirke er, at den er væsentlig bygget ved Venners Kærlighed. En Vennegave paa $10,000 til en Kirkebygning, det er vist enestaaende i Amerika. Det kan kun skabe Tak i Hjerterne og godt Haab for Fremtiden. Gud velsign Menigheden i Omaha.

Kansas City.

Med syv Mils-Støvlerne paa naaede vi i en Haandvending Kansas City. Past. Carl Wilhelmsen modtog os paa Stationen og ekspederede os i en Fart til sit hyggelige hjem. Her modtog vi Forfriskning for baade Sjæl og Legeme. Et Tidsrum var hengaaet, siden vi sidst mødtes. Gamle Minder blev opfriskede, nutigige kirkelige Foreteelser blev drøftede, og Fremtiden — ja Fremtiden, hvem kan løfte Sløret? Sønt vi samme Aften ved 12 Tiden skulde af Sted Syd paa, fik vi dog Tid til at se Menighedens dejlige Kirke — sandelig en Ære og Glæde for det danske Folk i Kansas City! Paa Hjemvejen fra Oaks holdt vi Møde for fuldt Hus — en velsignet Aften — og nød bag efter en lille Forfriskning i Kirkens Krybt.

Hermed en Tak og Hilsen til Kansas City-Folket.

Siloam Springs, Ark.

Klokken 8:30 naaede vi Siloam Springs. Et Par lange Øjne kastede vi ud af Vinduerne for at opdage Pastor N. L. Nielsen. Jo, gaffe rigtig, han er paa Stationen. Efter en Forfriskning og Tur rundt i Byen bar det nu af Sted efter Bestemmelsesstedet: Ebenezer Stationen eller Menighed, Oaks, Okla. Efter seks stive Timer, Bakke op og Bakke ned, naaede vi Hjemmet. Om nogen er plaget af Dyspepsia, saa foretag bare den 24-Milstur fra Siloam Springs til Oaks — Gennemrystelsen over Stok og Sten vil bevirke fuld Sundhed og en ypperlig Appetit, naar du naar Missionsstationen eller.

Ebenezer-Hjemmet.

En hel Flok smilede os i Møde, brune og halvbrune og hvide mellem hinanden, og snart var Bordet dækket og omringet, og vi spiste og drak og samtalede med Lyst og Hjertens Glæde. Bøn og Tak og Lovsang dannede baade Begyndelsen og Slutningen.

Efter endt Maaltid maatte vi naturligvis ud at betragte Præstegaardens dejlige Have, den gamle Kirke eller rettere Skole og den nye skønne Kirke, der næste Dag skulde indvies. Planen for Søndagen blev lagt — Aftenandagten holdt — endnu en lille Ordveksling og saa til Hvile med Pris og Tak til Herren for hans naadige Førelse saa langt.

Søndagen.

O, du velsignede Søndag. Du Dagenes herlige Dag! Dette er du altid; men naar saa særlige Begivenheder knytter sig til dig, da bliver du endnu skønnere. En saadan særlig Begivenhed forelaa her: En ny Kirke skulde indvies. Omkring 20 Aars Arbejde, Møje, Anstrengelser, stærk Modstand, mange Hindringer, megen Sorg, mange Taarer, Raab og ydmygelige Begæringer knytter sig til dette Tidsrum; dog ogsaa mange herlige Glæder og skønne Resultater ved frelste Sjæle — Skoleundervisning, Menighedsdannelse og nu den nye Kirke.

Et ufortrødent, trofast Arbejde i Herren vil altid bære en velsignet Frugt.

Gud gav os et dejligt Festvejr og en stor, uforglemmelig Festdag.

Om Morgenen Kl. 9 samledes vi i den gamle Kirke, der nu udelukkende skal bruges til Skole, dels for en fast Børnegudstjeneste og Aftenandagten holdt — endnu Affskedstjeneste med den gamle Kirke. Det var dejligt at høre paa Børnene, hvorledes de kunde svare paa mange tankerrige Spørgsmaal. Efter at flere havde haft Ordet, brød vi op i Prosession til den nye Kirke, der fyldtes til sidste Plads.

Den nye Kirke er 28 X 54 med Taarnet, solid bygget og vel formet.

Lars Eskildsen, Hampton, Nebr., fortjener Tak og Paaskønnelse for det solide og opofrende Arbejde ved Opførelsen af Kirken i Oaks, Okla.

Forstaar sig, hele Gudstjenesten udførtes paa Engelsk. Pastor John Risdahl anmeldte Høstideligheden i varme og gribende Ord. Undertegnede prædikede og indviede Kirken. En lille Indianerdreng blev døbt ved samme Lejlighed, hvad der for mit Vedkommende forøgede Høstideligheden.

Efter Gudstjenesten samledes vi alle ved et meget langt Bord til Fællesspisning, omtrent som ved vore Aarsmøder. Vi havde igen Møde om Eftermiddagen, hvor Past. Risdahl prædikede, og jeg sluttede. Ligeledes havde vi Møde den næste Dag eller Mandagen — saa kom

Farvelstunden.

Det var dejlige Dage nede i Oaks. Mange Sandheder blev lagt hen til vore Hjerter — mange Indtryk mærkede vort Sind — en velsignet Naadens Luftning blæste ind i vore Hjerters lille Have; derfor var Affskeden baade vedmodig og kær.

En gammel Indianerkvinde og Pastor Nielsen sang en Sang for os paa indiansk. En gammel Broder bad en forunderlig hjertegribende Bøn, der dybt rørte os alle. Ja, saa maatte vi tage Affsked, men det gjorte vi med Tak og Pris til Herren. Venner! „Han er trofast, som kaldte eder, han skal og gøre det." Saa bar det af Sted hjem til Ebenezer, Audubon, Ia.

Med Hilsen til Venner.

G. B. Christiansen.

Efterskrift: Samtidig med, at disse Linier læses i Danskeren, er Missionsskolen i fuld Gang med ca. 60 Børn nede i Oaks, Okla. Nanna Nielsen og Anna Christiansen arbejder med Kærlighed i Skolen. Det er altsaa en Lærerinde mere i Aar end Tildligere. Aarsmødet bevigede jo Kirkeraadets Hensttilling om en Lærerinde til Hjælp dernede; men det betyder $280 mere. Nana Nielsen faar $360, og Missionær Nielsen og Hustru $700 — ialt $1340. Hertil kommer Assurance og Rejseudgørelse til Lærerinderne ca. $100. Det udgør Beløbet til Indianermissionen for i Aar, med et rundt Tal: $1450.

Samfundsvenner! husk Indianermissionen med Kærlighed, Forbøn og Midler.

G. B. Chr.

Til Pastor og Mrs. Nielsens Sølvbryllupsdag den 2. Sept., 1913.

Mel.: Det er dejligt, de saliges Land

Det er dejligt, at komme i Dag,
For at samles saa mange i Lag.
Her ønskes til Lykke I to,
Ja til Lykke det ønske vi jo,
I de Aar, som gik bort
Fik for Herren i Arbejde gjort.

Ja i dejligste Grøde her staa
Gamle, unge og Børnene smaa
For at glæde vort Sølvbrudepar
Med en Sang, som paa Hjerte vi har;
O med Fryd syng i Dag,
O hvor herlig har Gud ført sin Sag.

Ja, vor Herre for evig er god,
Han en Søn eder gav her paa Jord
Ja, til Glæde, til Støtte og Haab,
Til at døbes med Guds Naades Daab.

Tak til Gud, Tak for alt,
Han for evig vor Skyld har betalt

Gud velsigne de Dage og Aar,
Som I her har tilbage paa Jord.
Fremfor alt dog hans hellige Ord
Og vor Frelsers forsonede Blod.
Ja med Fryd, inden fort
Rejsen gaar gennem Himmelens Port.

Vi faa skue den dejlige Vang,
Vi faa høre Musik, Lov og Sang.
Og i Klæder saa hvide som Sne,
Vi faar Jesus vor Frelser at se.
Syng med Fryd, hvilken Dag,
O saa kom dog enhver og modtag.

Saa ud Sæden, Guds hellige Ord.
Lad det falde i rigt Sædejord.
Og saa vand det med Bøn og med Tro,
Saa det spirer og vokser og groer.
Til den Dag, da vil maa,
Frelst af Naade for Tronen fremstaa

Thomas Hansen.

Sølvbryllupsfesten
i Selma, California.

Min Hustru og jeg føler Trang til offentlig at udtrykke vor Tak og Paaskønnelse for den skønne Festlighed, vore kære Menigheder i Del Rey og Selma foranstaltede for os i Anledning af vor fem og tyve Aars Bryllupsdag. Man er jo glad ved paa en saadan Mindedag at forsamle sine Venner omkring sig og holde Fest sammen med dem i Erkendelse af Guds Godhed og Naade og i Forstaaelse og Paaskønnelse af Venners Kærlighed; men i dette Tilfælde var det vore Venner og Menighedsfolk, der foranstaltede Fest for os og samledes om os.

Medens vi opholdt os under vor lille Ferie ude paa Kysten ved Pacific Grove, kom der Brev til os fra vore Menigheders Formænd med Meddelelse om, at Menighederne havde besluttet at arrangere Fest for os paa vor femogtyve Aars Bryllupsdag den 2. Sept. med Højmesse Gudstjeneste i Kirken i Selma, Fællesspisning om Middagen i en Sal i Byen og fri Forsamling i og ved Præstehjemmet om Eftermiddagen, at de havde indbudt Kredsformand Past. A. H. Jensen og vore Præster i Fresno Co. H. Hansen, A. P. Hansen og S. Johnsen og deres Hustruer til Festen, og at de indbød os paa det hjerteligste til denne Højtidelighed.

Det forstaas let, at det var med Glæde i vore Hjerter og Smil paa Ansigterne, vi i vort stille Værelse læste denne Indbydelse.

Saa oprandt Dagen, klar og kølig med en stille mild Luftning, og Folket forsamledes i glad Feststemning, og paa kort Tid fyldtes den lille Kirke. Paa Slaget 10:30 intonerede Kirkens Orgel, og Brudefølget marcherede fra Præstehjemmet ind i Kirken. Pastor Jensen ledede an, og Pastor A. P. Hansen og Hustru og Missionær M. J. Schultz og Hustru fulgte os ind i Kirken. Følelserne havde nær overvældet os, da vi traadte ind i det festsmykkede Gudshus. Alting var saa smagfuldt arrangeret og dekoreret. Foran Kordøren var anbragt en Bue med Inskriptionen: „Jesus Kristus er i Gaar og i Dag den samme, ja til evig Tid", og ved hver sin Side af Inskriptionen var Aarstallene 1888 og 1913. Past. Jensen talte ud fra Ordet i Højsangen: „Jeg fandt den, som min Sjæl elsker", og anvendte det paa en tredobbelt Maade, først paa Ægteskabet, idet han følte sig forvisset om, at vi gensidigt overfor hinanden kunde gøre det Ord til vort eget. Dernæst over for vort Gudsforhold, at vi ogsaa over for Frelseren kunde sige: Jeg fandt den, som min Sjæl elsker. Saa nævnte han Livsgerningen, at han ogsaa der havde lært os at kende som dem, Herren havde velsignet, saa at vi ogsaa der kunde gøre det Ord anvendeligt. Han talte skønt og sandt og følelsesfuldt om det velsignelsesrige i at leve i gensidig opofrende Kærlighed i det rette Forhold til Gud og Mennesker. En Sang, digtet for Anledningen af Mr. Thomas Hansen, blev sunget af fire af vore smaapiger til Violinspil af to af Drengene.

Spisesalen var smukt dekoreret med Blomster og Flag. Dannebrog og Stjernebanneret var anbragt omkring Mottoet: „Gud er Kærlighed" og over de Sæder, Sølvbrudeparet indtog. De unge af begge Menigheder tjente velvilligt ved Bordene og gjorde det godt. Det var inspirerende at se en saadan kraftig Hær af unge, som de sted i Række tværs over den ene Ende af Salen; maatte de saa sandt altid staa rede og villige til Guds Riges Gerning.

Bordtaler? Ja, naturligvis. Der blev ogsaa sagt mange gode og hjertevarme Ord. Lad mig nævne eet. Det var Past. A. P. Hansen. Han havde lært i et Digt, at da vor Herre havde skabt Mennesket, havde han et Bæger, hvoraf han udgød Velsignelse over Mennesket; der flød Styrke, Skønhed og Visdom, Ære og Glæde, Rigdom og Lykke. Saa holdt Gud stille og saa i Bægeret og saa, at der kun var en Velsignelse tilbage, og det var Hvilen. Da han havde betænkt sig, sagde Gud: Jeg vil ikke give ham Hvilen i de timelige Ting, den vil jeg beholde hos mig selv, ellers vil Mennesket glemme mig. Saa beholdt Gud Hvilen hos sig selv, for at Mennesket dog maatte søge tilbage til ham, naar det er træt. Det vilde han ønske, at vi altid maatte vide og finde, at Hvilen er at søge og finde hos Gud.

Det tog nogen Tid at blive forsamlet om Eftermiddagen, men en saadan Dag skal der jo være Tid til selskabelig Samtale og venskabelig Hilsen og Omgang. Da Folket var blevet temmelig vel samlet, blev vi budt til Sæde paa Præstehjemmets Veranda, og foran os var stillet et Bord, hvorpaa fyntes at være en Del Genstande, skjult af et Tæppe. En Sang blev sunget, hvorefter Mr. H. Hansen, og Mr. N. Jørgensen begge Menigheders Formænd traadte frem, drog Teppet til Side, og paa Menighedernes Vegne i velvalgte Ord overgav de de paa Bordet værende Genstande til os som Sølvbryllupsgave. Foruden et fuldt Set af det dejligste Sølvdækketøj var der en Sum Penge i nye ubrugte Sølvdollars lige fra „U. S. Mint" i et Sølvfad, som bærer Inskriptionen: Fra Pella Menigheder, Del Rey og Selma, Sept. 2. 1913. Med Gaven fulgte en lille Bog, hvori Givernes Navne er indført. Paa Omslaget er trykt i Sølv: Lykønskning fra Pella Menigheder, Del Rey og Selma, den anden September 1913, tillige med det dejlige Bibelord: Men han selv, den Fredens Gud, hellige eder ganske og aldeles, og gid eders Aand og Sjæl og Legeme maa bevares helt og holdent uden Dadel i vor Herres Jesu Kristi Tilkommelse! Trofast er han, som kaldte eder; han skal ogsaa gøre det. Amen (1. Thes. 5, 23—24).

Om Eftermiddagen var Past. A. P. Hansen den væsentlige Taler. Han talte til os om den Frelse, der er os beredt i Jesus Kristus vor Herre og lagde os alvorligt paa Hjerte Nødvendigheden af at leve i Troessamfund med ham. Mr. og Mrs. J. P. Olsen glædede os med at synge en Sang, skrevet af Olsen i Dagens Anledning.

Efter Mødets Afslutning serveredes „Ice Cream" og Kage, og med Affskeds-Hilsener og gode Ønsker drog saa Folket hjem.

Saa en hjertelig Tak. Tak til Menighederne, som beredte os denne Festdag. Tak til Komiteerne for det gode Arrangement og de yndige Dekorationer. Tak til Arbejderne og Opvarterne for dygtig og velvillig Tjeneste. Tak til Præstefamilierne, at I kom og hjalp til at gøre denne Dag festlig for os.

Ogsaa en hjertelig Tak til Venner fra vore gamle Virksomheder og andre Steder fra, der glædede os med Gratulationer og Ønsker gennem Breve eller Telegrammer. Det var os en stor Glæde, at I mindedes os.

Eders hengivne Venner,
Past. og Mrs. N. S. Nielsen.

Fra Kirkeindvielsen
i Denver, Colo.

Venner i Samfundet, som har fulgt med i vort Byggeforetagende, Opførelsen af en ny Kirke, vil det maaske interessere at høre noget angaaende Indvielsen af vor Kirke og Menighedens Arbejde og Stilling financielt.

Bethania Menighed har nu en nydelig Kirke paa Hjørnet af W. 5th og Bannock St., som blev indviet den 17. August dette Aar. Af fremmede Præster var til Stede L. Jensen, Ruskin, Carl Wilhelmsen, Kansas City, og A. S. Nielsen, Brush, Colo. Det var en stor Festdag for Bethania Menighed, da Præsterne Søndag Morgen bar de hellige Alterkar ind i den nydelige, med Palmer smykkede Kirke. At give Referat angaaende de forskellige Taler, som blev holdt i denne Anledning, vilde optage formeget Spalterum, og derfor skal jeg indskrænke mig og give en ganske kort Oplysning angaaende Dagens Program.

Ved Indvielseshøjtideligheden Søndag Formiddag kad Pastor Carl Wilhelmsen Ind- og Udgangsbønnen, Pastor A. S. Nielsen holdt Provstetalen, hvorefter Pastor L. Jensen indviede Kirken, og Stedets Præst talte da til Højmesse. Om Eftermiddagen talte Dr. Brandelle, Præst ved den svensk-luth. Augustana Kirke, paa Engelsk og Pastor Carl Wilhelmsen paa Dansk. Om Aftenen talte alle de tilrejsende Præster, hvorefter Stedets Præst talte et Slutningsord. Tak til eder Præsterbrødre, fordi I godvillig kom og udsaaede Ordets Sæd iblandt os ved denne Lejlighed, og Tak til alle, som glædede os med et Besøg i Dagens Anledning. Vi skylder ogsaa Menighedens Kvinder vor Opmærksomhed for den Offervillighed, som de lagde for Dagen med